

ת"פ 14082/08/12 - מדינת ישראל נגד מ ר

בית משפט השלום בעכו

08 פברואר 2017

ת"פ 14082-08-12 מדינת ישראל נ' ר

מ"ת 14107-08-12

מספר פל"א 335750/2012

לפני כבוד השופטת שושנה פיינסוד-כהן
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם מ ר

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד אתי קליין

הנאשם - נוכח

הסנגור - עו"ד עיסאם טנוס, ס. ציבורי

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות והכרעת דין מנומקת בעבירת איומים, עבירה על פי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. בהכרעת הדין נקבע עלי ידי כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום בסעיף 2-

"ביום 3.8.12 בשעה 18:00 או בסמוך לכך, בבית מגורי הנאשם ב X, אם הנאשם על המתלונן מ (בנו- ש.פ.כ.) בפגיעה של כדן, באופן שאמר לו: "אם אמא חושבת לעזוב או להתגרש ממני אני רוצח אותה גם ולא אשאיר אותה חיה", זאת בכוונה להפחידם או להקניטם."

עמוד 1

3. העבירה אותה ביצע הנאשם פוגעת בערך המוגן של זכות האדם לבצע בחירות חופשיות ללא מורא ופחד. כאשר עבירתה איומים מבוצעת בתוך המשפחה גם אם היא מסוכסכת ובהליכי הפרידה, עבירתה איומים פוגעת בזכותו של אדם לחוש מוגן בתחום מתחמו הפרטי הפיזי, ביתו והאנושי, משפחתו. עבירת איומים של אב כלפי בנו, גם אם הוא אינו קטין בשעת המעשה מקבלת משנה תוקף וחשיבות.

4. באשר למתחם הענישה דומה בעיני כי הוא מתחיל במאסר מותנה וממשיך ועלה כדי מאסר בן 12 חודשים. איני מסכימה עם המאשימה כי המתחם מתחיל במאסר בפועל בן כמה חודשים. בקביעת המתחם אין להסתכל על הנאשם מסוים שבפני אלא על מתחם הכולל בתוכו נסיבות רבות ונאשמים רבים.

5. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לצין כי על פניו למעשה קדם תכנון, או לכל הפחות לא ניתן לקבוע כי המעשה נעשה בתגובה לקנטור. לא נטען כדבר הזה. הנאשם נושא במלוא האחריות לביצוע העבירה, אינו חולק אחריות זו עם אחר. הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה הוא התלת מורא ופחד על הבן מ ועל אמו. יתרה מכך, האיום בא לכאורה להניא את אמו של המתלונן מלנהל הליכים לשם פרידה מן הנאשם. כפי שקבעתי בהכרעת הדין מחקירתו במשטרה של מר מ הבן עולה תמונה ברורה של פחד. העדפתי חקירתו זו על פני עדותו בבית המשפט. על אף העובדה כי מ לא היה קטין בשעת ביצעו המעשה, הרי יש לייחס לחומרא את ניצול יחסי האב בן של הנאשם כאשר בחר להשמיע את האיום באוזני בנו.

6. הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו ולא עשה כל מאמץ לתיקון העוול אשר גרם.

לנאשם עבר פלילי הכולל שתי הרשעות קודמות שתיהן בעבירות קשורות לעבירה בה עסקינן כעת. הרשעתו הראשונה הינה משנת 1994 על עבירה מאותה שנה בגין תקיפת קטין וגרימת חבלה של ממש. הרשעתו שלאחר מכן הינה 6 שנים מאוחר יותר, משנת 2010 בגין עבירה מאותה שנה על תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג ואיומים. בגין אותה הרשעה, נגזרו עליו 3 חודשי מאסר בפועל וכן 12 חודשים של מאסר מותנה בגין כל עבירת אלמ"ב. מאסר מותנה זה רובץ לפתחו בהליך אשר בפניו.

7. באשר למאסר המותנה טוען הסנגור כי לא נכון הוא להפעילו שכן מדובר בתנאי אשר הושת לפני כשש וחצי שנים בגין עבירה אשר גם היא בוצעה באותה תקופה. עוד טוען הוא לכך כי התנאי הופעל כעת בתחילת שנת 2017 בגין העבירה שהורשע בה כעת שהינה משנת 2012 והדבר יוצר תוצאה בלתי סבירה.

טענה נוספת אותה העלה כנגד התנאי הינו כי התנאי הינו בלתי מידתי וכולל כל עבירת אלימות במשפחה מבלי להחריג איומים את עבירת האיומים ומשית את אותו תנאי גם עליה. הסנגור אף מתייחס לכך כי קיימת שאלה משפטית האם עבירת איומים הינה עבירת אלימות.

8. לעניות דעתי הנאשם מצוי בין החלק התחתון של מתחם הענישה לבין אמצעו. מקומו זה נובע מחד לחומרה מעברו הכולל שתי הרשעות בעבירות דומות והעדר נטילת אחריות. מאידך, לקולא יש לציין את חלוף הזמן הן מהרשעתו האחרונה והן משנת ביצוע המעשה עד היום.

9. באשר לפרק הזמן שחלף משעת ביצוע המעשה עד היום, יש לציין תחילה כי כתב האישום הוגש עוד בחודש ביצוע המעשה בגינו הורשע. על כן, יש למקד את הדיון בהתמשכות ההליך. באשר להתמשכות ההליך, פירטתי בהרחבה בהכרעת הדין מיום 10.1.17 סעיפים 4 עד 12. ניתן לסכם פירוט ארוך זה בעניינים מנהליים שונים, אך לא הם העיקר. עיקר ההתמשכות הינה בקושי להביא את עדי התביעה הבן ואמו להעיד בבית המשפט וכן אופי עדותו של הבן אשר הוכרז כעד עוין. טוען הסנגור כי התמשכות זו רובצת לפתחה של המאשימה. אינני יכולה לקבל טענתו נוכח אותה קביעה שלי בהכרעת הדין אליה התייחסתי קודם לכן על פיה ניכר כי הבן מיוחד ושינוי גרסתו נובע מכך. מנגד, לא ניתן במצב דברים זה לקבוע גם כי התמשכות ההליכים נבעה דווקא מהתנהלותו של הנאשם. מכאן כי התמשכות ההליכים הינה עובדה שיש להתייחס אליה אך אין לקבוע מעבר לכך.

10. במקרה זה דעתי כדעת המאשימה כי המאסר על תנאי המושת על הנאשם הינו בר הפעלה. ראשית לוח הזמנים אינו משפיע במקרה זה על תוקפו שלה מאסר המותנה, יכול הוא להשפיע על שיקולים האם להפעילו אם להאריכו אך לא על תוקפו. העבירה הנוכחית בוצעה בעוד המאסר המותנה היה בתוקף.

11. באשר לסיווגה של עבירת האיומים כעבירת אלימות לצורך הפעלת המאסר המותנה יש להפנות להלכת בית המשפט העליון. ראה למשל ע"פ 7895/04 פלוני מ. מדינת ישראל (פס"ד מיום 2.8.06).

אוסף כי גם אם ניתן לחלוק על סיווג של חלק מעבירות האיומים כעבירות אלימות, אזי לעניות דעתי אין הדבר כך כאשר תוכן עבירת האיומים הינו בפגיעה פיזית.

ראה למשל דברי כב' השופט לוי ברע"פ 8188/09 דבורה נ. מדינת ישראל -

"... יש מבין העבירות הקולעות במובהק לגדריה של התנהגות אלימה, ויש אחרות המצריכות בחינה מעמיקה יותר. מבלי למצות אומר, כי שימוש בכוח לשם פגיעה בגופו של אחר, או איום לעשות שימוש בכוח שכזה, הם מן המעשים המצויים בגרעינו של אותו מושג. פלוני, המגלה בדיבורו רצון לחנוק בזרועותיו אדם אחר - וכך עשה המבקש שבפני, נוהג לפי כל דעה מנהג אלים. ... פירוש התנאי על רקע תכליתו אינו מותר מקום לספק, כי העונש המותנה ביקש להרתיע את המבקש מפני נקיטתו של המעשה בגינו הוא הועמד לדין בפרשה זו. אין כל שחר לטענה כי משלא מימש את איומיו, היינו, לא כרך בפועל את ידיו סביב צווארה של המתלוננת וחנקה, ראוי המבקש לפטור מהפעלתה של הסנקציה בגין האיסור שהפר. "

12. סעיף 56(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 קובע כי בית המשפט רשאי מטעמים שיירשמו לצוות על הארכת תקופת התנאי או חידושה אם שוכנע כי במסיבות העניין לא יהא צודק להפעיל את המאסר על תנאי. סעיף קטן (ב) רובע כי ניתן לעשות שימוש בסמכות זו רק פעם אחת. קרי הארכה או חידוש אחד בלבד. לאחר מכן הופך המאסר מותנה לחב הפעלה.

13. יש לאבחן בין נסיבות המצדיקות אי הפעל התנאי, קרי כי הפעלתו לא תהא צודקת לבין דיון בתנאי עצמו. קרי, על בית המשפט להיזהר ולא לדון בתנאי המשות כנגד הנאשם, שהינו מרכיב ענישה בתיק אחר, קודם, כאילו היה ערכאת ערעור על אותו גזר דין.

14. בנסיבות אשר בפני מדובר על מאסר מותנה בן 12 חודשים אשר הושת על הנאשם בשנת 2010. המעשה בוצע אכן בתוך תקופת התנאי. יחד עם זאת לא ניתן להתעלם לטעמי מן העובדה כי מאז ביצוע העבירה שבפני חלפו כארבע וחצי שנים. במהלך תקופה זו לא נוהלו כנגד הנאשם הליכים נוספים. המתלוננת והנאשם התגרשו, זאת על אף איומיו אף שאין בכך כדי להפחית מחומרתם, הנאשם מנהל זוגיות חדשה.

15. במצב דברים זה לא יהא צודק לטעמי להפעיל את המאסר המותנה הארוך אלא לחדשו לשמך שנתיים נוספות כאשר לצדו תתווסף חתימה על התחייבות כספית אשר תיתן מימד עונשי הרתעתי נוסף.

16. לפיכך הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים-

א. הנני מורה על חידוש תוקפו של המאסר המותנה אשר הושת על הנאשם בת.פ. 22407-06-10 בן 12 חודשים למשך שנתיים מהיום והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור כל עבירת אלימות במשפחה ויורשע בגינה.

ב. חתימה על התחייבות כספית בסך 7,000 ₪, להמנע מלעבור על עבירת איומים ו/או כל עבירת אלמ"ב תוך שנתיים מהיום. אם לא יחתום היום על התחייבות, יש לאסור אותו למשך 10 ימים.

ג. קנס בסך 200 ש"ח או יומיים מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד לא יאוחר מיום 10.3.17.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום י"ב שבט תשע"ז, 08/02/2017 במעמד הנוכחים.

שושנה פיינסוד-כהן , שופטת